

og det er mit Haab, at vi ved gensidig Imødekommehed skal kunne naa til et Resultat. Hermed skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Gunnar Fog-Petersen: Man bør ikke glemme, naar man drøfter dette Lovforslag, at det almindeligste Forhold: at Børn arver deres Forældre, er upaavirket deraf, og ligeledes det, at den længstlevende Ægtefælle ved Testamentet i det væsentlige kan disponere over sin Formue. Derfor kunde jeg i og for sig godt have tilraadet, at vi havde vedtaget Lovforslaget, saaledes som det nu kommer til os fra Folketinget, saa meget mere som enkelte af de Ændringer, der er sat ind, imødekommer Ønsker, som jeg fremsatte ved Lovforslagets Behandling her i Fjor. Dette gælder Ændringen til § 2 om den Ret, Hustruen faar til at kunne beskikke en Tilsynsværge for Manden for den Del af Fællesboet, hvorover hun ved sin Død havde Raadighed. Jeg kunde have ønsket, at hendes Ret var blevet udstrakt til at gælde hele Fællesboet, saa at hun saa vel som Manden havde denne Ret. Jeg tror ikke, at det i nær saa mange Tilfælde i det praktiske Liv vil være rimeligt eller nødvendigt, at Hustruen kommer til at benytte sig af en saadan Ret. Men jeg nævnte i Fjor det Tilfælde, at Manden f. Eks. var forfalden, og i et saadant Tilfælde vilde det være rimeligt, at det kom til at dreje sig om hele Boet. Det er heldigvis ikke mere saa almindeligt, som det har været, men der har sikkert været mange Tilfælde, hvor det vilde have været overordentlig nyttigt for Hustruen, om hun havde haft en saadan Ret.

Ændringen til § 10, hvorefter der med Pupilauctoriteternes Tilladelse kan gives Ret til at hensejde i uskiftet Bo ogsaa med de myndige Stifbørn, tror jeg ogsaa er en god Bestemmelse. Det kan være ganske urimeligt, at der skal skiftes i Tilfælde, hvor Stifbørnene maaske er velhavende og godt i Gang, og den Omstændighed, at der ikke bliver skiftet, kan være overordentlig nyttigt for den paagældende Ægtefælle.

Ændringerne til § 14 og de følgende Ændringer, hvorved man i Tilfælde af, at der ingen Livsarvinger er, begrænser Arveretten til Forældre og udelader Søsken og Søskenes Afkom, mente det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) vilde stride mod den almindelige Opfattelse af dette Forhold ude i Befolkningen. Deri tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret; jeg tror, at de allerfleste vil føle sig tilfredsstillet ved, at Arveretten er indskrænket til Forældrene. Det vilde sikkert ogsaa vise

sig, hvis man havde en Statistik — jeg ved ikke, i hvor høj Grad man har det —, at de allerfleste først og fremmest ønsker at sikre deres efterlevende Ægtefælle, i langt højere Grad end det er dem magtpaaliggende at sikre Søsken og Søskenes Børn. De, der kender mange Testamenter, vil sikkert have gjort den Erfaring, at det er Tilfældet. Men alt dette kan vi jo tale nærmere om i Udvalget.

Det sidste Stykke af § 14 indeholder en Ændring, hvorved det bestemmes, at hvis den længstlevende Ægtefælle i Henhold til denne Paragrafs 1ste Stykke har arvet hele den førstafdødes Formue, bliver hans Bo ved hans Død at fordele ligeligt mellem hver Ægtefælles Arvinger efter Loven efter Arveforholdene ved den længstlevendes Død, dog ikke for saa vidt han efterlader sig arveberettiget Ægtefælle eller Livsarvinger. Meningen er naturligvis den, at hvis hans arveberettigede Ægtefælle, det vil altsaa sige hans anden Hustru, ogsaa er død før ham, saa skal hans første Hustrus Arvinger arve ham. Den anden Hustru indtræder ganske vist som Arving, hvis hun lever, og hvis hun har Børn sammen med ham, bliver de Arvinger til det hele; men hvis hun er død og der ingen Børn er, saa faar hun — saaledes opfatter jeg det — ingen Arveret, saa glider Arveretten tilbage til den første Hustrus Arvinger. Hvis dette er Meningen, synes jeg, det skulde udtrykkes tydeligt, for der er en Mulighed for, at dette Punkt kunde misforstaas. Det kunde jo let udtrykkes paa den Maade: at fordele ligeligt mellem afdødes og hans eller hendes første Ægtefælles Arvinger. Hvis man udtrykte det saaledes, vilde der ingen Tvivl kunne være. Jeg tror nu ikke, der er nogen Tvivl, men helt klart er det ikke, thi da den anden Ægtefælle gaar ind som fuld Arving, hvis hun overlever Manden, er det jo ikke aldeles udelukket, at hun ikke ogsaa skulde kunne træde ind gennem sine Slægtninge som Arving, naar han en Gang dør. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at overveje, om jeg ikke har Ret i den Opfattelse, jeg nu har gjort gældende.

Justitsministeren (Steincke): Det kan ikke nægtes, at Folketingets Behandling af dette Lovforslag for saa vidt allerede i Fjor var mig en Skuffelse, som jeg havde Grund til at formode, at Lovforslaget var saa vel forberedt, at det, naar det gik enstemmigt vedtaget gennem Landstinget, ogsaa vilde kunne faa i hvert Fald tilstrækkelig Tilslutning i Folketinget, og idet jeg gik ud fra, at de Betragtninger, som tidligere